

HELDEWIJS' DOOD.

Toen de pastorie hersteld werd, kwam de bouwmeester Heldewijs om inlichtingen vragen.

— Inlichtingen ? hernam de pastoor. Huizen bouwen kan ik niet.

— Ik dacht, dat ge misschien eenige veranderingen zoudt wenschen. Er is nu gelegenheid voor.

— Och, neen, vriend ; maak alles wel. Ik zal niet lang meer in de nieuwe pastorie verblijven. Zorg dus, dat het huis goed is voor mijn opvolger.

Heldewijs had een voorgevoel van zijn naderend eind.

Toen de pastorie gereed was, betrok hij ze. De brave Klara diende haar meester weer even trouw als vroeger.

Op een avond kwam de pastoor afgemat van eenige bezoeken terug.

Met een zucht van verlichting liet hij zich in zijn zetel vallen. Hij zag echter niet naar zijn pijp om.

— Meester, ge zijt ziek ! sprak Klara bezorgd.

— Och, de ouderdom komt met gebreken.

— Ge moest meer thuisblijven.

— Alsof dat mijn leven rekken zou ! Neen, meisje, mijn uurtje nadert, dat is alles. Mijn Meester heeft mij over

weinig gesteld. Doch kleine zieltjes zijn ook zielen. En al was mijn arbeid menschenwerk, toch hoop ik, dat ik mijn plicht betracht heb en God mij een rustplaats bereiden zal in 't hemelsch huis.

— Maar, mijnheer de pastoor, ge moogt u niet ongerust maken... een lichte ongesteldheid...

— Ongerust maken ! Maakt een kind, dat naar zijn vader gaat, zich ongerust ?

— Gij ziet alles te zwaar in.

— Wel neen, al wil 't lijf niet meer mee, de geest is krachtig. En die geest blikte alreeds naar boven. Meisje, mijn draadje is afgesponnen, zooals de spinsters zeggen. Op de wereld heb ik gedaan. God heeft me rijk gezegend en mij toegelaten van Lapscheure te maken, wat het is... Lapscheure mag er zijn. Maar mijn roem is uitgesloten... 't was Gods werk... en God gebruikte mij als Zijn zwak en gebrek-kig middel. Och, Klara, een Christen kan blijmoedig leven, maar ook blijmoedig sterven. In mijn toren heb ik groote lessen geleerd.

— Dat verblijf in dien akeligen toren is u nadeelig geweest. 'k Heb het altijd voorspeld.

— Nadeelig ? Maar ge vergist u, Klara. 'k Heb er een gelukkigen en bijna leerrijken tijd doorgebracht.

— Mijnheer de pastoor, ge moest den heelmeester uit Sluis eens ontbieden.

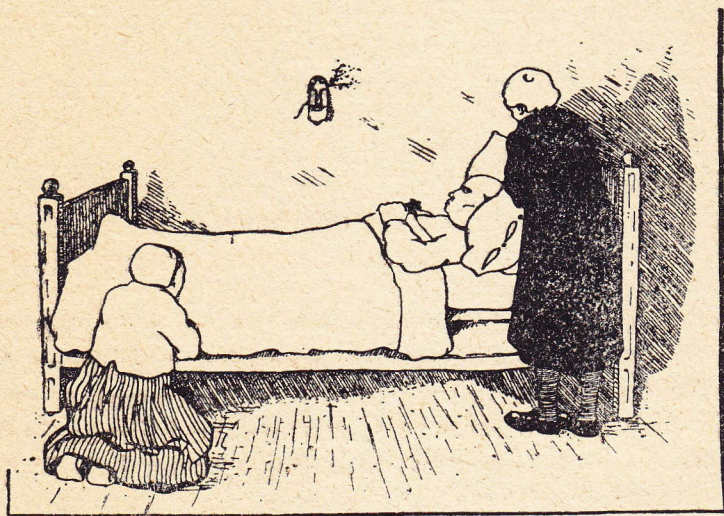
— Mijn heelmeester woont hierboven, Klara. Hij zal mij van dit kranke lichaam verlossen.

De dorpelingen bespraken het onder elkander, hoe hun pastoor zienderoogen achteruitging.

— Hij gaapt naar de aarde, zei een der ruwsten oneerbiedig, ofschoon hij 't goed meende. Want hij liet er op volgen : zulke brave menschen moesten eeuwig leven.

— Hoorde de pastoor u, hij zou antwoorden dat hij eeuwig leven zal, merkte een andere parochiaan op. Maar 't is waar, we moesten hem nog wat kunnen houden. Beter pastoor dan Heldewijs krijgen we nooit.

Eenige weken later liep het als een loopend vuurtje de parochie rond : Boer Dantels is om den pastoor van Hoeke gereden. Priester Heldewijs ligt op sterven.

Helaas, de brave geestelijke voelde zijn eind naderen. Zijn geest bleef helder tot 't laatste toe. Hij bedankte Klara voor haar goede zorgen, nam afscheid van de parochianen, die hem een laatsten groet brachten, onderhield zich godvruchtig met den ontboden ambtsgeenoot en ontsliep zacht en kalm.

De dorpingen waren op zijn begrafenis aanwezig, ook veel vreemdelingen hadden er van gehouden den afgestorvene de laatste eer te bewijzen.

Heldewijs' overschot rust in 't midden van Lapscheure's kerkje. Een zerk dekt zijn groeve.

HANS VAN HORENBEEK

De Pastoor van Lapscheure

L. OPDEBEEK
UITGEVER ❖ ❖ ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

MERKWAARDIG LEVEN

VAN

FRANCISCUS HELDEWIJS

PASTOOR VAN LAPSCHEURE

Penteekeningen van STAN VAN OFFEL
Kleuromslag van EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN